

[Grethe Fenger Møller]

I begyndelsen af januar blev der afholdt et møde på nationalmuseet, hvor man drøftede Det kgl. Teaters fremtid. Det var en aften som i dag, hvor det sneede, og hvor det frøs, og hvor jeg forestillede mig, at der da ikke ville komme ret mange mennesker til det møde, men så var det sådan, at folk måtte gå hjem, fordi de ikke kunne få en plads dér. Det tyder på, at spørgsmålet om Det kgl. Teaters fremtid er en sag, der optager danske borgere i høj grad. Det er en sag, der optager folk, om man nu skal til at ødelægge Kgs. Nytorv eller man kan finde en fornuftig løsning på dette problem. Og så mener fru Birte Weiss og fru Mette Madsen, at det er en sag, som man ikke behøver at drøfte her i folketinget!

Når vi rejste denne forespørgselsdebat i dag, så var det, fordi vi ønskede at fjerne denne skråsikkerhed, gående ud på at man kun kan have én løsning på problemerne. Selv om man ofte har sagt, at de to regeringspartier har svært ved at blive enige med hinanden, så har de i hvert fald i denne sag kunnet blive enige om at være skrāsikre og afvise en debat. Hvad skal man egentlig bruge folkestyret til, hvis man ikke kan have en debat om vores kulturpolitik som den debat, vi har haft i dag?

Vi har sagt, at vi vil gerne have et bredere beslutningsgrundlag. Vi håber, at debatten i dag har medført, at der er blevet skabt større interesse for denne sag. Vi håber, at man ligesom vil tage konsekvensen af den, og at man vil indse, at det er nødvendigt, at vi får et bredere beslutningsgrundlag. Vi håber, at ministeren, når han nu har været hjemme og har tænkt over tingene, vil finde ud af, at det kunne være godt med et bredere beslutningsgrundlag – ellers skal det konservative folkeparti nok vende tilbage til denne sag.

Birte Weiss (S):

Jeg tror, jeg vil starte med fru Grethe Fenger Møllers seneste indlæg. Hvad var indholdet af det? Indholdet var et postulat om, at eksempelvis formanden for Det kgl. Teaters tilsynsråd, fru Mette Madsen, ikke gad diskutere Det kgl. Teaters forhold. Indholdet var også, at socialdemokratiet tog så arrogant og så overlegent på disse ting, at vi ikke engang gad tage en debat om det.

Jeg må nok sige, at det er – ja, jeg havde nær sagt grove løjer. Når jeg siger det, er det på baggrund af, at det eneste synspunkt, der har været hævdet her i debatten, har været, at vi ikke har ment, at dette var det rigtige tidspunkt at komme salt i maskineriet, nej, grus i maskineriet – salt er vist noget, man i disse dage bruger på vejene.

Når jeg siger det på den måde, så er det først og fremmest for at understrege, at det var en helt tydelig og naturnødvendig ting i både fru Mette Madsens og mit indlæg, at denne kærlighed til teatret, som man nu beskylder os for ikke at have, naturligvis er forudsætningen for alle disse arbejder, vi har sat i gang omkring Det kgl. Teater. Hvis vi ikke havde denne kærlighed, hvis vi ikke havde denne optagethed af teatret både som kunstform og som inspiration for livsform, hvorfor i alverden skulle vi så have påtaget os alle disse mange anstrengelser for at skabe et bedre beslutningsgrundlag omkring Det kgl. Teater?

Det, vi har anfægtet hos forespørgerne i dag, er, at man ikke vil afvente dette bredere beslutningsgrundlag, men forsøger at få tingene til ligesom at falde lidt fra hinanden, inden vi har det tilstrækkelige materiale at diskutere på baggrund af.

Derfor føler jeg mig ganske frikendt for enhver påstand om, at der skulle ligge både skråsikkerhed eller – det var vist hr. Poul Schlüter, der talte noget om kulturarrogance i forbindelse med socialdemokratiets holdning i dette spørgsmål. Der er ikke tale om kulturarrogance. Der er såmænd tale om noget, som jeg nærmest vil kalde en god, gammel dags husmandsfornuft, som går ud på, at vi vil gerne vide, hvad det er, vi taler om, inden vi træffer vores beslutninger. Derfor afventer vi stille og roligt, at målsætningsudvalget kommer med sin betænkning, at rationaliseringsbestrebelseerne bliver sat i forhold til det, og naturligvis også, at anden fase af den arkitektkonkurrence, som alle partier her i folketinget minus fremskridtspartiet har bedt om, kan indgå i et samlet hele, når vi skal træffe beslutningen. Vores mål med dette er nemlig, at vi gerne vil træffe den bedst mulige beslutning, fordi vi, som fru Grethe Philip meget rigtigt sagde, ikke mere mener det holdbart, at vi bygningsmæssigt og økonomisk sulter Det kgl. Teater.